

ΖΟΕΛ ΛΟΠΙΝΟ

ΧΑΡΤΙΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Ζοέλ Λοπινό – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2018

Έτος 1ης έκδοσης: 2018

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, οελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-6323-4

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΥ Π Ο Θ Η Κ Ε
Σ Ε Ο Ι Κ Ο Λ Ο Γ Ι Κ Ο
Κ Α Ρ Τ Ι

Στη μητέρα μου,
τη μοναδική γυναίκα απ' όσες γνώρισα
που τίμησε μέχρι την τελευταία της πνοή
τη ζωή και τον έρωτα.
Σ' αυτήν που με δίδαξε
τις πιο σημαντικές έννοιες της ζωής.

❧ 1 ❧

Τον αναγνώρισα από το βλέμμα του. Βλέμμα απότομα βγαλμένο από το παρελθόν. Βλέμμα γλυκό σαν καραμέλα, ποτισμένο στο λικέρ της καλοσύνης.

Και ξάφνου ο χρόνος έπαψε να πάλλεται για μένα. Για να ακούσει τους χτύπους της καρδιάς μου. Την ταχυπαλμία των είκοσί μου χρόνων.

Μόλις τον είδα, κατάλαβα πως σιωπηρά και ασυναίσθητα τον περίμενα εδώ και είκοσι πέντε χρόνια. Είκοσι πέντε ολόκληρα χρόνια κατά τα οποία τον κουβαλούσα βουβά στα σπλάχνα μου. Πόνος και γλύκα μαζί. Μέλι και δηλητήριο. Δίχως να το ξέρω. Έκρυβα ένα έμβρυο βαθιά φωλιασμένο στο κορμί μου. Σε μία από τις πιο οχυρωμένες γωνιές του εαυτού μου. Εκεί όπου κανείς δεν μπορεί να πλησιάσει, εκεί όπου κανείς δεν θα μπορούσε να υποψιαστεί την ύπαρξή του, ούτε καν εγώ η ίδια.

Τον κοιτάζω να στέκεται μπροστά μου, αμήχανος και χαμένος σαν κι εμένα, και μου έρχεται ανεξέλεγκτα να πα-

τήσω ένα delete, να σβήσω μονομιás το παρόν μου για να του αφήσω όλο το χώρο ελεύθερο. Τι τρέλα είναι αυτή που με διακατέχει ξαφνικά;

Καθώς τα μάτια του επεξεργάζονται το πρόσωπό μου, νιώθω σαν να βγαίνω ξάφνου από το παραμύθι της Ωραίας Κοιμωμένης· σαν να αναδύομαι από έναν ατέλειωτο ύπνο μετά από χρόνια πολλά. Πυρπολούμαι από βυθισμένες μνήμες που ραντίζουν τη σάρκα μου. Μνήμες γλυκές και στυφές ταυτόχρονα.

Θεέ μου, τι μου συμβαίνει;

Κοντοσιέκομαι μπροστά του και όλο το παρελθόν χυμáει καταπάνω μου, εισβάλλει στα σπλάχνα μου. Χάδι και χαστούκι συγχρόνως. Πλεξούδα από απόλυτη ευτυχία και οξύτατο πόνο. Ξύσμα του έρωτα που τσούζει τα μάτια. Αρωμα πικρού νεραντζιού στο βαθούλωμα της κοιλιάς μου.

Και η αλήθεια επιβάλλεται καθάρια μέσα μου: σ' αγαπώ ακόμh.

Είκοσι πέντε χρόνια μετά. Δεν έπαψα ποτέ να σ' αγαπώ. Ερήμην μου. Μένω κατάπληκτη που σε νιώθω τόσο ζωντανό μέσα μου μετά απ' όλα όσα έζησα μακριά σου. Και δεν έζησα χλιαρά. Αντιθέτως. Βούτηξα βαθιά τα δυο μου χέρια στο ζυμάρι της ζωής και τη μάλαξα, τη διαμόρφωσα, την έστυψα, την έψησα! Αχόρταγα! Γιατί δε γνωρίζω το μέτρο. Γιατί το αρχαίο ρητό «Παν μέτρον άριστον» δε με αντιπροσωπεύει, γράφτηκε για τους δειλούς! Απόδειξη: η φύση η ίδια αναπτύσσεται πληθωρικά, δε χαρίζει τσιγκού-

νικα ένα δυο λουλούδια στον κάμπο, τον κεντάει με έναν αστερισμό χρωμάτων και μυρωδιών. Έτσι είμαι κι εγώ. Ένας πληθωρικός κάμπος!

2

 Α ΜΕ πιστέψει άραγε ο Στέφανος όταν του αποκαλύψω πως όλα συνέβησαν εν αγνοία μου; Διότι ξέρω ήδη πως η ζωή μου μόλις αναποδογύρισε. Η ζυγαριά έριξε κάτω το παρόν μου σαν βαρίδι στο βυθό και ανύψωσε τα είκοσί μου χρόνια στο λαμπερό φως. Και να με τώρα πιτσιλισμένη από τη δροσιά τους. Πέταξαν οι μήνες, πέταξαν οι δεκαετίες από πάνω μου, αισθάνομαι ξανά κοριτσάκι ανάλαφρο, μ' ένα τρεμουλιαστό χτυποκάρδι στα στήθη.

Φρικάρω και χαίρομαι ταυτόχρονα. Μια μαγική σκόνη με πασπαλίζει, σβήνει τους πάντες, παρεκτός Αυτόν.

Μ' ένα του βλέμμα εκτινάχτηκα σε άλλη υφήλιο. Στον κόσμο της αθωότητας, της ομορφιάς, στο σύμπαν της καρδιάς μου. Τα σωθικά μου ανοίγουν σαν λουλούδι εκτεθειμένο στον ήλιο. Η λογική μου βρίσκεται κατατροπωμένη, πεταμένη έξω από τη σάρκα μου και την ψυχή μου. Λες κι έγινα δύο ξεχωριστά άτομα. Δύο διαφορετικές οντότητες.

Η ματιά μου σε χαϊδεύει, Κωνσταντίνε, και σου ψιθυρίζει ήδη «Σ' αγαπώ». Τα ματόκλαδά μου ανεβοκατεβαίνουν πάνω στην εικόνα σου. Σαν χάνδι. Είσαι εδώ. Τόσο κοντά μου. Τσίμπα με! Δεν είσαι όνειρο, έτσι; Δεν είσαι αντικατοπτρισμός; Εισχωρείς μέσα μου από κάθε πόρο του κορμιού μου. Τρέμω ολόκληρη.

Ψελλίζω επιτέλους:

«Κωνσταντίνε;»

Έχω την εντύπωση πως νιώθεις το ίδιο ευάλωτος μ' εμένα, κάτω από το σοκ της απρόσμενης συνάντησής μας.

«Νεφέλη!» αναφωνείς με τη σειρά σου. «Πόσα χρόνια έχουν περάσει; Δεν το πιστεύω!»

Φιλιόμαστε. Αγνά, στα μάγουλα. Αδελφικά. Αισθάνεσαι άραγε την τρυφερότητα που με κατακλύζει σαν παλίρροια του Ατλαντικού; Σε διαβρέχει καθόλου; Όχι. Μάλλον δεν πρόλαβε. Η επαφή διακόπηκε απότομα. Η λογική με αρπάζει από τα μαλλιά και με τραβάει πίσω στην πραγματικότητα. Είμαι ενήλικας πια. Επιπλέον, παντρεμένη. Με ιερούς δεσμούς. Δύο παιδιά.

Αποτραβιέμαι απ' αυτή τη στρίγκλα τη συνείδηση που προσπαθεί να επαναφέρει την τάξη. Κάνω πως δεν την καταλαβαίνω.

Με ελκύεις σαν μαγνήτης. Θέλω τόσο να κυλήσω στην αγκαλιά σου, να βυθιστώ μέσα στον ωκεανό των αισθήσεών μου. Κι όμως απομακρύνομαι. Σαν χτυπημένη από ηλεκτροπληξία. Άμωπη και πλημμυρίδα την ίδια στιγμή.

Θεέ μου, πόσο απαλό ήταν το δέρμα σου, πόσο όμορφα
χάιδεψε το δικό μου...

Σ' αγαπώ!

Κάτι σαλεύει μέσα στα σωθικά μου, κάτι μουδιασμένο,
άπραγο εδώ και καιρό: ο Έρωτας.

Γελώ. Από χαρά, από έκσταση. Γελώ διότι η ζωή παίζει
μαζί μου όπως ο γάτος με το ποντίκι. Γελώ από αμηχανία
για να κρύψω τη βαθιά μου αναστάτωση. Τι να πω; Τι να
κάνω; Μετά από τόσο καιρό;

Άραγε βρήκες την ευτυχία; Διαβάζω βιαστικά τη ζωή
σου καταγεγραμμένη σε κάθε έκφραση του προσώπου σου,
στις χαρακιές που οι πίκρες άφησαν γύρω από το στόμα
σου. Γύρω από τα μάτια σου δε βλέπω τους ήλιους της χα-
ράς ζωγραφισμένους, μονάχα τις νυχιές της λύπης. Όχι,
σίγουρα δε δείχνεις ευτυχισμένος. Δεν είναι μόνο η κούρα-
ση που κόβει το πρόσωπό σου. Ένα γκρίζο πέπλο σε καλύ-
πτει ολόκληρο, ένα κατακάθι από θλίψη. Ένα αόρατο πλέγ-
μα σε φυλακίζει, διαπιστώνω μ' ένα ψήγμα ικανοποίησης.
Αν έμενες μαζί μου, εγώ θα είχα βρει τον τρόπο να ανοίξω
τα παράθυρα της ψυχής σου στις ομορφιές της γης. Αγα-
πώ τόσο τη ζωή...

Κι αμέσως συνέρχομαι. Δε μου ταιριάζει αυτή η κακία.
Θα προτιμούσα να σε έβλεπα λαμπερό. Αλήθεια το λέω.